

pro obor onoho zákonného ustanovení omeziti na zbraně v technickém, vlastním slova smyslu, t. j. na předměty, které samy o sobě podle svého knostruktivního určení slouží k útoku nebo k obraně. Tím jest zároveň odpověděno na námitku, kterou zmateční stížnost v tomto ohledu činí s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. Zmateční stížnosti státního zastupitelství jest sice přisvědčiti, že právní názor nalézacího soudu, podle něhož skutková podstata zločinu podle § 13 čís. 1 zákona na ochranu republiky vyžaduje po stránce subjektivní vědomí pachatelovo, že ohrožuje vojenskou bezpečnost státu, jest nesprávný, jak nejvyšším soudem již opětovně bylo vysloveno. Stačí tu poukázati na příslušná rozhodnutí (sb. n. s. čís. 2399, 2518, 2536, 2796). Avšak rozsudek není z tohoto důvodu přes to zmatečným, poněvadž skutková podstata zločinu podle § 13 čís. 1 zákona na ochranu republiky, jak řečeno, není dána již proto, že nešlo vůbec o přechovávání »zbraně«.

Zmateční stížnost však uplatňuje (jasným poukazem podle čís. 10 § 281 tr. ř.) právem, že soud neshledal v činu obžalovaného ani přestupek podle §§ 12, 32 zbroj. pat., an obžalovaný bez dovolení přechovával vojenskou municí. Zrušovací soud — uváživ v tomto směru nejprve, zda jest zmateční stížnost přípustná —, dospěl k názoru, že jest přípustná. Je tu sice ideální souběh přestupku podle §§ 12 a 32 zbroj. pat., alespoň pokud jde o přestupek podle § 431 tr. zák. V souzeném případě nebyl však trestný čin, obžalovanému za vinu kladený, podřaděn pod nejpřísnější trestní sazbu; § 32 zbroj. pat. vyslovuje sice právě tak jako § 431 tr. zák. trest vězení až do tří měsíců, avšak kromě toho i trest propadnutí nalezené zbraně a munice, tak že trestní sazba § 32 zbroj. pat. jest proti trestní sazbě § 431 tr. zák. přísnější. Důsledkem toho jest zmateční stížnost přípustná v neprospěch obžalovaného, i pokud se domáhá podřadění trestného činu, za vinu mu kladeného, pod ustanovení §§ 12 a 32 zbroj. pat. Bylo proto zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, zprošťující část rozsudku a v důsledku toho i výrok o trestu a výroky s ním související zrušiti a, ano bylo lze rozhodnouti ve věci samé, obžalovaného ihned uznati vinným a vyměřiti mu nový trest.

Čís. 4067.

Pojem »lstivosti« (§ 197 tr. zák.) nepředpokládá zvláštní opatrnost (nedůvěřivost) klamané osoby, ani zvláštní záłudnost neb úskočnost klamu, již nemohlo býti bezpečně a s úspěchem čeleno ani vzdálenými a nepohotovými prostředky; stačí, že poškozený neschopnost a neochotu pachatele (objednatele zboží) k placení neznal a nemohl poznati již z objednávek.

(Rozh. ze dne 10. února 1931, Zm II 35/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci

ze dne 21. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 d) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nelze přisvědčiti námitce (popírající patrně zákonnou náležitost lstivosti), že vyhlášení vyrovnacího řízení jest veřejné, přesněji asi, že se uveřejňuje a předpokládá se, že jest každému obchodníku známo, dále, že lze předpokládati, že se obchodník sám informuje, než nabízí někomu zboží ke koupi. Pojem lstivosti nepředpokládá (kromě § 201 b) tr. zák.) sice jen vnímavost, nýbrž i soudnost klamané osoby, takže pod onen pojem nespádají případy, v nichž lze klam poznati jako takový klamanou osobou prostředky, které má po ruce v době klamu; avšak nepředpokládá zvláštní opatrnost (nedůvěřivost) klamané osoby, nevyžaduje zvláštní zálučnost neb úskočnost klamu, jíž nemohlo býti bezpečně a s úspěchem čeleno ani prostředky vzdálenějšími a nepohotovými. Proto nezáleží na tom, že se mohl svědek K. dovědět o vyrovnacím řízení z novin a informovati se v bydlišti stěžovatelově neb jinde o jeho obchodním a finančním stavu. Stačí, že neschopnost a neochotu stěžovatele k placení neznal a nemohl poznati již z objednávek, naopak mohl podle důvěry v obchodním životě obvyklé předpokládati, že objednatel má při nejmenším dobrou vůli platiti, a řádně vedený podnik. Arciž jest lstivost nutnou náležitostí podvodu, i pokud v něm jde o využívání cizího omylu nebo cizí nevědomosti. Než i k této náležitosti, v rozsudečném výroku arcíž neuvedené, jest rozhodovacími důvody přisvědčeno. Její opodstatnění shledává rozsudek, i pokud jde o využívání nevědomosti K-ovy o stěžovatelově neschopnosti platiti, zřejmě v obsahu objednávek, a to právem. Sliboval-li majitel »první výroby oděvů v I.« zaplatiti do 30 dnů se skontem 2%, pokud se týče do 60 dnů netto, a usiluje-li dalšími dopisy o zmírnění těchto podmínek, najmě o větší skonto, počínal si jako obchodník reální, dostatečným výdělkem vládnoucí a tím, je-li jako stěžovatel na místě dosti vzdáleném od místa dodavatele, takovým způsobem, že pravý stav jeho obchodu a pravý jeho úmysl jen ztěžka může býti dodavatelem zjištěn a podle zásad řádného obchodování nemůže neb alespoň nemusí býti předpokládán. Podle toho neomezil se stěžovatel na pouhé zneužití omylu (nevědomosti) dodavatele K-e, nýbrž prohluboval omyl ten, utvrzoval v něm K-e klamem proň nepoznatelným, tudíž způsobem lstivým, protože odporujícím pravidlům obchodního života.

Čís. 4068.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 85 b) tr. zák. stačí možnost ublížiti komukoliv, třebas způsobem nepatrným; velikost nebezpečí a skutečnost způsobeného poškození jsou jen další náležitosti činu, rozhodné pro výměru trestu podle § 86 tr. zák.

Subjektivní stránka zločinu podle § 85 b) tr. zák. jest naplněna, měl-li pachatel úmysl poškoditi cizí majetek (rozbítí okna) a uvědomil-li si